

Mennybemenetele előtt adta Jézus a missziós parancsot. A küldetés említése egy végrendelet esetén természetes, de Jézus egész életében is jelen van, a tanítványait is erre nevelte. Emberhalászoknak és jó pásztoroknak küldi őket. Kettesével már próbautakra is kibocsátotta őket, hogy tanítsanak és gyógyítsanak.

1) *Lelkiismereti szabadság*

A küldetéssel kapcsolatban azonban komoly kérdések merülnek fel. A II. Vatikáni Zsinat atyái akkor jöttek identitászavarba, amikor külön nyilatkozatot akartak kiadni a lelkiismereti szabadságról. Ugyanis ezt a világ fiait már régen az emberi jogok közé sorolták. Csakhogy egyes atyák szerint, ha a katolikusok is elismerik emberi jogoknak minden ember lelkiismereti szabadságát, akkor vége a misszióknak.

Mert milyen jognak szólhatnak bele a misszionáriusok pl. a buddhisták életébe, amikor nekik lelkiismereti joguk a buddhizmus választása és a katolicizmus elutasítása. De a belföldi misszió is értelmetlen, mert ha például egy ateistának szilárd meggyőződése az ateizmus, az lelkiismeretben is kötelezi őt.

2) *Hittérítés*

A hittérítés itt az igazi probléma. A világmentesítő törő vallási térítés nincs benne Jézus szótárában. Pedig ami misszió címen folyt az elmúlt két évezredben, az bizony elsősorban „hittérítés” volt, nem pedig az evangélium terjesztése.

A konstantini fordulat után az volt a hatalommal szövetkező egyház legelső célkitűzése, hogy a keresztény vallás győzedelmeskedjen a pogányságon, de más vallásokon is.

3) *Örömhír*

Jézus missziójáról tudjuk, hogy az örömmel továbbadásáról szól. Akinek tele van a szíve örömmel, az nem tudja azt magában tartani. Aki tele van a felismert igazság örömeivel, annak beszélnie kell. De nem mindegy, hogy hogyan. Fel kell kínálnia felismeréseit másoknak, a tévedhetetlenség tudata nélkül.

Az örömhír továbbadója nem két kaszt (papok és laikusok). Minden Jézus-tanítvány apostol, megkülönböztetés nélkül. Az előjáró pedig Jézus szellemében jó pásztor, aki a nyája előtt jár. Nem „főpásztorként”, hanem jó pásztorként.

A jézusi pásztorodásnak nincs semmi köze a pápák, főpapok, papok, excellenciás, eminenciás, főtisztelendő uras főpásztori pásztorodásához, sem a kiközösítéseikhez. Nem „főpásztorodással”, hanem „jópásztorsággal” kell, hogy teljesítsék küldetésüket!

A kérdés akkor kezd igazán kínossá válni, ha azt firtatjuk, hogy mi hogyan teljesítjük a küldetésünket: Mondjuk-e másoknak az örömhírt? Elöl járók vagyunk-e a jézusi szeretetben? Mert ez egyben a mennybemenetelünk útja.

Kovács László, Budapest